

Венчурний бізнес в Україні нині знаходиться ще в зародковому стані. Власники фінансових ресурсів, необхідних для інвестування венчурних компаній, тільки починають розуміти, що вкладання коштів на декілька років є нормою і може бути ефективним. Основним способом фінансування розробки і впровадження інновацій поступово має стати венчурне інвестування, оскільки централізоване фінансування, на яке раніше спирався цей сектор економіки, в умовах ринкової економіки втрачає свої позиції. Венчурне інвестування, в загальних рисах – це інвестування в акціонерний капітал підприємства з одночасною участю в управлінні ним. Проведене нами дослідження показало, що чинне законодавство України з питань розвитку венчурного бізнесу має наступні недоліки: немає чіткого визначення юридичного статусу суб'єктів венчурного підприємництва; відсутні законодавчі акти, які регламентують правові відносини, пов'язані з використанням наукового відкриття та результатів науково-технічної діяльності; немає чітко сформульованих вимог до уставних документів при створенні небанківських кредитно-фінансових організацій; немає положень, які регламентують можливість використання венчурного капіталу для фінансування інноваційних проектів; відсутня нормативно-правова база, яка необхідна для проведення місцевими органами влади об'єктивного контролю та моніторингу ефективності роботи інноваційних підприємств, організацій та творчих колективів винахідницької діяльності.

Література

1. Забарна Е.М. Економічний зміст проектного фінансування та специфіка його використання в Україні / Е.М.Забарна, М.В.Кула // Бизнес-информ. – 2012. – №7. – С.121-124.
2. Рябко А. В. Особливості умов функціонування венчурних підприємств в економічно розвинутих країнах : [Електронний ресурс] – Режим доступу <http://www.rusnauka.com/11_EISN_2011/Economics/6_84926.doc.htm >
3. Забарна Е.М. Інноваційний маркетинг підприємств: теорія, методологія, механізм. Монографія./ Е.М.Забарна, О.Б. Звягінцева.– Одеса: Фенікс, 2013. – 75 с.

ФІНАНСОВО-ЕКОНОМІЧНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІННОВАЦІЙ У ВИРОБНИЦТВІ

*Я.Б. Мірза, магістр
Одеський національний політехнічний університет*

Сьогодні при виборі тієї або іншої стратегії розробки й впровадження нових технологій недостатньо обмежуватися оцінкою й обліком факторів тільки інноваційної сфери. В сучасних умовах такий підхід є неефективним.

Причиною тому є різке скорочення строку життя інновацій, що викликає підвищення інтенсивності появи на ринку все нових і нових товарів і послуг [1]. Практично щоденне відновлення асортиментних рядів на окремих товарних ринках приводить до того, що інноваційні товари, або сьогоднішні новинки, на завтра такими не є. На їхню зміну приходять інші інновації. У виробництві за таких умов нові технології дуже швидко стають поточними або навіть застарілими продуктами. Тому сьогодні при розробці стратегій інноваційного розвитку й визначенні інноваційного потенціалу підприємства варто оцінювати не тільки можливості інноваційної сфери, але й аналізувати достатність ресурсів для поточного виробництва інновацій. Мова іде про проблему одночасного фінансово-економічного забезпечення виробництва недавно створених інновацій, або існуючих продуктів, і розвитку нових.

Інновації, як і будь-який інший фактор виробництва і його результат, проходить усі стадії життєвого циклу, що вимагають витрат і термінів реалізації [2]. Тому в контексті загальних економічних вимог необхідно визначити основні цільові показники по функціях інноваційної діяльності: виробництво, збут, персонал, фінанси та ін. та термінів їх досягнення. Цільові показники оцінки інновацій включають в себе такі показники, які характеризують ступінь оновлення факторів виробництва та виробленого продукту, відображають зростання конкурентоспроможності виробництва в цілому, прискорення процесу виробництва і відносну економію ресурсів. До них відносяться:

- показники використання матеріалів і сировини на одиницю продукції,
- показники продуктивності праці і їх зміна при переході від стадії розробки та впровадження до стадії освоєння в процесі виробництва,
- показники зарплатоємності і трудомісткості продукції за стадіями життєвого циклу,
- показники використання оборотних коштів;
- показники оновлення та використання основних фондів.

По кожному етапу здійснення інновацій розраховуються вище перелічені показники, порівнюється фактичне їх значення з планованим, і за результатами відхилення виявляються «вузькі місця». На підставі виявлених причин розробляються заходи щодо їх усунення, що є складним управлінським завданням.

Для проведення інноваційних процесів підприємство мусить мати доступ до:

- вільних грошових коштів, достатніх для фінансування розробок;

- відповідної матеріально-технічної бази для створення та масового виробництва нового продукту;
- співробітників, що здатні генерувати неординарні рішення.

Інтелектуальні ресурси компанії забезпечують можливість вироблення оригінальних ідей, що лежать в основі будь-якого інноваційного процесу. Рівень інтелектуального потенціалу організації визначає ємність «портфеля інноваційних ідей» [3].

Інноваційна активність підприємства залежить не тільки від забезпеченості ресурсами. Багато в чому її визначають організаційна культура, що включає принципи і зобов'язання, на підставі яких розробляється і реалізується стратегія розвитку компанії. Організаційна культура відображає особливості системи менеджменту на підприємстві, яка повинна бути пристосована для здійснення інноваційної діяльності.

Головним фактором, який відображає інноваційну активність підприємства і що впливає на інтенсивність інноваційних процесів на підприємстві, є сприйнятливість керівництва до інновацій. Інноваційність керівництва означає готовність до реалізації змін в господарському механізмі підприємства, схильність до ризику. У зв'язку з невизначеністю, завжди супутньої нововведенню, керівник повинен бути готовий понести збитки і вміти їх мінімізувати [4].

Кожне підприємства враховуючи сферу його діяльності, розмір, цілі, типи інновацій тощо визначають основні показники результатів, а також їх критерії досягнення. У результаті чого розраховуються показники результативності та ефективності інноваційної діяльності підприємства.

Література

1. Гармашова Е.П. Розвиток теорії інноваційних процесів / Е.П. Гармашова : [Електронне джерело]. – Режим доступу: < <http://www.moluch.ru/archive/25/2626/>>
2. Забарна Е.М. Економічний зміст проектного фінансування та специфіка його використання в Україні / Е.М.Забарна, М.В.Кула // Бизнес-информ. – 2012. – №7. – С.121-124.
3. Забарна Е.М. Інноваційний маркетинг підприємств: теорія, методологія, механізм. Монографія. / Е.М.Забарна, О.Б. Звягінцева. – Одеса: Фенікс, 2013. – 75 с.
4. Забарна Е.М. Соціальна компонента економічного простору регіону як основа формування постіндустріального суспільства / Е.М. Забарна, М.О. Танасенко : [Електронне джерело]. – Режим доступу : < <http://innovations.com.ua/ua/articles/82>>